

udsætter, at Afgiften af Cigarer og Cigarillos omtrent vil beløbe sig til.

Nu siger det Fabrikantindlæg, til hvilket den ærede Ordfører slutter sig, at man er bange for at maatte standse Produktionen. Men at et mindre Forbrug til sidst skulde have denne Virkning, tror jeg ikke paa. Jeg tror ikke paa, at Forbruget vil gaa kendeligt tilbage, fordi vi lægger denne Afgift paa Cigarer og Cigarillos. Jeg henviser til, at Cigaretafgiften af 1912, der heller ikke var ringe, ingen anden Virkning har haft — hvis det er dens Virkning — end at forøge Forbruget. Den giver jo nu mere end det dobbelte af, hvad man den Gang forudsatte. Dette synes at vise, at man netop paa denne Vare kan lægge en ret stor Afgift. Det er ogsaa en Fejltagelse, maa jeg gaa ud fra, naar Fabrikanterne mener, at der gennem Ikke-Tilstedeværelse af Materiale skulde være Mulighed for Standsning af Produktionen. Efter de Opgivelser, Finansministeriet raader over, ligger der i Øjeblikket mellem $2\frac{1}{2}$ og 3 Mill. kg Raatobak her i Landet. Hele Forbruget andrager $4\frac{3}{4}$ Mill. for et Aar, og der er ingen Grund til at tro, at Tilførselen vil formindskes i kendelig Grad. Det er da umuligt at gaa ud fra, som Fabrikanterne siger, at man ikke har Materiale til mere end til 3—4 Maaneder; der vil intet være til Hinder for vedblivende at fabrikere. Jeg kan ikke gaa ind paa Ændringsforslaget, fordi det ganske sikkert vil forringe den fiskale Virkning af Loven, og der er jo ingen anden Hensigt med Lovforslagets Fremsættelse end at skaffe Penge i Statskassen. At Arbejdsløsheden skulde opføre ved, at man gjorde Afgiften mindre end her foreslaaet, tror jeg ikke paa. Men jeg forstaar meget godt, at det er en Fabrikantinteresse, det ærede Medlem gør sig til Talsmand for, maaske uden at ville det, naar han foreslaar en saa stor Nedsættelse af Afgiften. Jeg kan paa ingen Maade tiltræde dette. Jeg kan heller ikke tiltræde de Ændringsforslag, som gaar ud paa — efter min Mening — at ødelægge den Kontrol, som er den eneste fyldestgørende, man kan faa med Afgiftens Udrødelse, nemlig at have den dobbelte Faktura, forlange den Opgørelse, som Køberen faar, indsendt berigtiget eller godkendt; kun derigennem kan Finansministeriet udøve en virkelig Kontrol.

Endelig skal jeg sige et Par Ord om § 27. Jeg maa mene, at dette er en Hovedhjørnesten i hele den finansielle Ordning, at man ikke kan regne paa den Enig-

hed, som bør være til Stede om saadanne Forslag, og uden hvilken de jo slet ikke kan gennemføres, hvis denne Bestemmelse ikke opretholdes. Men jeg er paa den anden Side enig med Flertallets Ytring i Betænkningen i, at der ikke skal og ikke maa skabes et Fortilfælde ved den Afgørelse, som her træffes overfor Tobaksarbejderne. Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey) sagde, at der manglede Sikkerhed for dette, og hævdede, at man i Almindelighed kan tænke sig, at andre Rigsdagsgrupper, som vi i Øjeblikket ikke kender noget til, nye Rigsdagsmedlemmer paa en ny Rigsdag, ikke vilde føle sig bundne ved det, her siges i en Betænkning, siges af Ordførere og Finansministeren. Men dette gælder jo alle den Slags Forhold. Paa den anden Side vil den Omstændighed, at det udtales af Ordføreren, bekræftes af Finansministeren og i øvrigt udtales ogsaa af den Gruppe, som det ærede Medlem jo med Rette mener er særlig interesseret i denne Bestemmelse, nemlig den socialdemokratiske Gruppe, betyde, at ingen nogen Sinde kan anvende Paragraffens Vedtagelse overfor de politiske Partier, vi i Øjeblikket kender, som et Fortilfælde, der kan have eller skabe Følger, og det vil jeg ogsaa fra mit Partis Side ganske bestemt give Udtryk for. Vi gaar ind paa den nævnte Bestemmelse ved denne Lejlighed, fordi der efter vor Mening baade er særlige Forhold, som gælder Tobaksarbejderne, og ganske særlige Forhold til Stede i Samfundet. De særlige Forhold er her, at der lægges en meget høj Skat paa Tobaksfabrikationen gennem Told og paa Tobakssalget. Vi gaar ind paa Bestemmelsen under disse ganske særlige Forhold, men vi nægter, at dette senere skal kunne anføres imod os som et Vidnesbyrd om, at vi skal være bundne til lignende Forholdsregler i andre Tilfælde. Jeg maa da meget anmode om, at man her følger Flertallet og ikke følger Mindretallet i Henseende til at udstemme denne Paragraf.

Den ærede Ordfører for Mindretallet, det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper), antydede, at man, hvis Paragraffen blev staaende, ikke kunde stemme for Lovforslaget. Jeg vil dog meget bede dette overvejet, inden man tager et saadant Skridt og dermed bryder den Enighed, der ellers synes mig at kunne tilvejebringes. Hvad naar man egentlig ved dette Skridt? Derved gaar Bestemmelsen jo ikke ud, og man binder sig ikke til noget ved efter den Udtalelse, det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds har fremsat, at stemme for